

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΙΘ'

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν

ΜΝΑΣΩΝΟΣ

Ἐπισκόπου Ταμάσου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ',
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν Κυπρίων τὸ καύχημα, τὴν κιθάραν τοῦ
Πνεύματος, τοῦ Χριστοῦ τῆς πίστεως πύρ-
γον ἄσειστον· τῆς Ἐκκλησίας τὸν ῥήτορα, τὸ
πλήκτρον τῆς χάριτος, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν,
καὶ πτωχῶν ἀντιλήπτορα· τὸν τῆς χάριτος, εὐαν-
θέστατον στάχυν ἐπαξίως, ἀρετῶν ἐμπεπλησμέ-
νον, μελωδικῶς εὐφημήσωμεν.

Τὸν λιμένα τὸν εὐδιον, τῶν ἐθνῶν τὸν διδά-
σκαλον, ἱατρὸν νοσοῦντων τὸν δοκιμώτα-
τον· τὸν ἐπὶ γῆς τὸ πολίτευμα, οὐράνιον ἔχοντα·
τοῖς Ἀγγέλοις τοῦ Χριστοῦ, τὸν φιλάγρυπνον φύ-
λακα· τὸ τοῦ Πνεύματος, καθαρώτατον σκεῦος·
τὸν θεῖον, εὐφημήσωμεν συμφώνως, Μνάσωνα
νῦν τὸν πανεύφημον.

Ως λαῶν ἀγαλλίαμα, ὡς τῆς πίστεως στήριγ-
μα, ὡς ἀμπέλου θείας κλῆμα πολύκαρπον,
ὡς ἐγκρατείας διδάσκαλον, ὡς ξένων παρήγορον,
ὡς ἀσώματον ἐχθρόν, τροπωσάμενον σῶματι·
εὐφημήσωμεν, τὸν σοφώτατον Μνάσωνα καὶ
θεῖον, ἀντιλήπτορα, προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζον-
τα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον· ἐ-
παγρυπνοῦντα διάσωσον, τὸν νοῦν μου χαρίτω-
σον, καὶ ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα,
ὅπως εὖροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πε-
πραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσδραμὼν ἐν τῇ
σκέπῃ σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'.

Οςίε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν
ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ
μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων·
αὐτὸς καὶ νῦν, πανεύφημε, Μνάσων μακάριε,
πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, αἰτησαι πρεσβεΐαις σου, δω-
ρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον.**

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθέने; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. **Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ι' 7, 6 γ' 13-15 ἡ' 6, 34, 35, 4, 12, 14, 17, 5-9 κβ' 21, 19 ιε' 4).

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ.

Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρκαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν.

Νοήσατε τοίνυν, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες.

Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὁρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1-9).

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄνηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθῶσιν· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσιν, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ' 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εἵνατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατοπτεύσας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, σαῖς διδαχαῖς κόσμον κατεπλούτισας, Πατὴρ ἡμῶν, ἀεὶ δυσώπει Χριστόν, Ἱεράρχα Μνάσων ὅσιε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανθρώπε τοῦ Θεοῦ καὶ πιστὲ θεράπον, καὶ οἰκονόμε τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, στήλη τε ἔμπυχε, καὶ ἔμπνους εἰκὼν· ὡς θεῖον γὰρ θησαυρόν σε, ἡ τῆς Ταμάσου Ἐκκλησία, ἀγαμένη προσήκατο, καὶ πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ· εὖ, ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέφκται· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Μνάσων ὀσιώτατε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'.

Οἵσπε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἱεράρχου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Σπηλαίῳ τε ᾤκησας, ἀσκητικῶς καθαιρόμενος, νοός τελειότητι. Ὅθεν ὑπεδέξω χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν τοῦ Πνεύματος, Σοφέ, τὰ τῶν ἀνθρώπων λύειν νοσήματα. Διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ κατὰ χρέος τὴν μνήμην σου, τὴν σεπτὴν καὶ σωτήριον, ἐορτάζομεν σήμερον.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μέλετή τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ηκόνις τοῦ σώματος, μύρον εὐώδες πηγάζουσα, τὰ δυσώδη παθήματα, διώκει, Μακάριε. Καὶ γὰρ εὐωδία Χριστοῦ ἀνεδείχθης, καὶ ἐν τῷ βίῳ περιών, καὶ μετὰ τέλος, μάκαρ θεόπνευστε. Διὸ σου τὴν πανέορτον, καὶ θαυμαστήν καὶ σωτήριον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, θεῖε Μνάσων μακάριε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Σῶμα τὸ δυσήνιον, καθυποτάξας τῷ πνεύματι, τὴν ψυχὴν, γενναιότατε, Μνάσων παναοίδιμε, ἀστραπὰς ἐδέξω τὰς σωτηριώδεις, καὶ καταφλέγεις πονηράς, τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας, Ὅσιε, Ἀγγέλων ἰσοστάσιε, καὶ πρεσβευτὰ τῶν τιμώντων σου, τὴν ἀγίαν μετάστασιν, Ἱεράρχα αοίδιμε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐφαίδρυνε τῶν πιστῶν τὰς καρδίας· τίς γὰρ ἀκούων τὴν ἄμετρόν σου ταπείνωσιν, τὴν ὑπομονὴν οὐκ ἐθαύμασε, τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἰλαρότητα, θλιβομένων τὸ συμπαθές; Πάντας θεοπρεπῶς ἐδίδαξας, Ἱεράρχα Μνάσων παγσεβάσμιε. Καὶ νῦν τὸν ἀμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Μνάσων, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον.

Ξενοφῶντος Λαζάρου.

Ἦχος α'.

Τῷ θεῷ πόθῳ πυρποληθεὶς, τοῖς μύσταις τοῦ Χριστοῦ καταταγείς, τοῦ θείου Πνεύματος σκευὸς γεγονώς, ἀρχαῖος μαθητὴς ἐπικληθεὶς, ξενίσας τε τοὺς θείους Ἀποστόλους, Κυπρίων ἀγλαΐσμα, τῶν Ταμασέων Ἱεράρχης, Μνάσων πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Α΄στράπτεις ἐν τῇ γῇ, τῶν θαυμάτων ἀκτῖσιν, ὦ Μνάσων ἱερέ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ὃν ἰκέτευε, πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι, τοὺς τὴν μνήμην σου, πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, Πατέρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς βάθη, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν πιστῶν προΐστασαι, σκέπων, φρουρῶν ἡμᾶς, μάκαρ, ἐκ παθῶν καὶ θλίψεων, ἀπολυτρούμενος σαφῶς, Ἱεραρχῶν ὠραιότατον, κλέος καὶ δόξα, Πατὴρ ἡμῶν Ὁσιε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδης, ἢ πάντων βοήθεια.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Προστάτης θερμότατος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδείχθης τοῖς θαύμασι σοφῶς ἐποίμανας, τὴν ποιμνὴν σου, Μνάσων, εἰς νομὰς σωτηρίους· καὶ κανὼν ἀνεδείχθης, πᾶσιν θεογνωσίαις, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων, τῶν ἐφεπομένων σου θείαις, διδασκαλίαις καὶ εἰσηγήσεσι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάμωμε· λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· πρᾶϋνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων, Παρθένε, Πάναγενε, κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην,
καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
ὁσίου αὐτοῦ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Κεφ. ι' 1-9).

(Ζήτει Εὐαγγέλιον Ὁρθρου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Νοεμβρίου 13).

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς
αὐτὸν Ἰουδαίους· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν
τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐ-
κεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμε-
νος διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων.
Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς
φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ
κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια
πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται καὶ
τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν
φωνὴν αὐτοῦ· ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσω-
σιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασιν
τῶν ἄλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν
εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν
τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύ-
ρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ,
κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐ-
τῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἔαν-
τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ
ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου, πρεσβείαις...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Εξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου, ὅσιε Πάτερ,
καὶ γέγονας Ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν
εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.

Οἱ Κανόνες τοῦ Ἀγίου εἰς η', ἀνὰ δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν.

Υψώθη ὁ Κύριος ἐν Σταυρῷ, καὶ πάντας ὡς
ἔφη, ἐφέλκύσατο πρὸς τὸ φῶς, τῆς θεογνω-
σίας καὶ πιστοῦται, τὸ ἱερὸν καὶ θειότατον κή-
ρυγμα.

Μητρῶας νηδύος ἀποτεχθεῖς, ὁ μέγιστος
οὗτος, θεῖος Μνάσων, τὴν πατρικὴν, ἀφή-
σας ἀγάπην σὺν τοῖς δύο, Ἡρακλειδίῳ τε καὶ Ῥό-
δωνι.

Νευρούμενος Πνεύματι θεϊκῷ, ὁ μέγας Βαρ-
νάβας, πρὸς τὴν Κύπρον ἐκ τῆς Σιών, ἐκ-
πλεύσας κηρύττει τοῖς ἐν πλάνῃ, κατεχομένοις
τὴν θεῖαν ἐπίγνωσιν.

Θεοτοκίον.

Ιδού αἱ προρρήσεις τῶν Προφητῶν, ἐπὶ σοὶ τὸ
πέρας, ἀπειλήφασιν ἀληθῶς· Λόγον γὰρ ἀσπό-
ρως συλλαβοῦσα, Θεογεννήτορ ἀγνή, ἀπεκύησας.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης, τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος.

Ανέπτῃς, τῷ τῆς σοφίας ἔρωτι, Θεὸν τὸν
ἄναρχον, τὸν τῶν ἀπάντων Κτίστην καὶ Θε-
όν, προορῶν ὡς εὐήκοος, σαῖς αἴγλαις με καταύ-
γασον, ὅπως ἀξίως εὐφημήσω σε.

Ιδὼν σου, τὴν τῆς παιδείας ἔφεσιν, ὁ γνώστης
Κύριος, δι' ἧς ἐγένου ὄργανον Θεοῦ, νικηφό-

ρος γενόμενος, Παύλῳ σοφῷ ἐπόμενος, ιερομύστα Μνάσων ἐνδοξε.

Νοός σου, τὸ σταθερὸν θεώμενος, μακαριώτατε, τῆς σῆς ψυχῆς εὐγένειαν Θεός, καθορῶν ἀπειργάσατο, ὡς Ποιμενάρχην ἄριστον, ὄντως δοχεῖον θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Μαρία, Χριστιανῶν τὸ τέμενος, πόλις ἡ ἔμψυχος, τὸν τοῦ παντὸς Δεσπότην καὶ Θεόν, ἀπεκύησας, ἄχραντε, τοῦτον, Ἀγνή, ἰκέτευε, ῥυσθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ γ'.

Οὐρανίας ἀψίδος.

Ιερόκλεος οἶα, προοδευτὴν ἄριστον, τούτου τὸν υἱὸν Ἡρακλείδην, θᾶπτον ἐξέπεμψεν, ἀποδεικνύοντα, τὴν ζητουμένην πορείαν, καὶ ταχέως οἴκαδε, ἐπανερχόμενον.

Συνελθὼν τοῖς αὐτόπταις, τοῦ Ἰησοῦ ἦσθετο, θείας ἐνεργείας τὴν χάριν, ἀναπηγάζουσιν· διὸ καὶ ἔλεγεν· ὑπολειφθέντα χιτῶνα, ὑποστρέψων λήψομαι, καὶ συνοδεύσω ὑμῖν.

Ιερῶς τὴν Τριάδα, καὶ τὸ Χριστοῦ ὄνομα, ἐκπαιδευθέντες εἰδέναι, σεβασμιώτατοι, τῇ τοῦ βαπτίσματος, αἴγλῃ ἐφωτίσθητε, Μνάσων Ἡρακλείδη τε, καὶ θεῖε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Ηλαβίς ἡ τοῦ θείου, καὶ φωταυγοῦς ἄνθρωπος, βάτος ἡ πυρὶ μὴ φλεχθεῖσα, τῷ τῆς Θεότητος, τὰ φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, καὶ πυρὸς ἐξάρπασον, διαιωνίζοντος.

Ἄλλος Κανὼν.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου.

Ωράθης παιδαγωγός, καὶ Ποιμενάρχης ἀληθῶς ἄριστος, ὁδὸν ζωῆς εὐράμενος, ἔσχατον σοφίας ὡς ἐνθεός.

Εθέλχθης πρὸς τὴν ὁδόν, τὴν ἀληθῆ καὶ ἀρραγῇ, ἄσειστον, πυρκαϊὰν θέμενος, θῦμα τῷ Θεῷ εὐωδέστατον.

Φρουρεῖται νῦν διὰ σοῦ, ἡ Ταμασέων, σωστικὴν φέρουσα, τὴν ἱερὰν λάρνακα, σοῦ τοῦ Ποιμενάρχου καὶ κήρυκος.

Θεοτοκίον.

Αγία σὺ κιβωτός, πύλη καὶ τράπεζα χρυσῇ, ἔχουσα ἄρτον, ζωῆς τὸν Κύριον, τὸν μανναδοτήσαντα τέτοκας.

Κάθισμα.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Φωστῆρες φαεινοί, τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου, φυτὰ ἀειθαλῆ, Ἡρακλείδη καὶ Μνάσων, τοῦ Πνεύματος γεγόνατε, ἱερὰ καταγώγια, ἀπεχόμενοι, τῆς ἐκ προγόνων θρησκείας· ἀνεδείχθητε, ιερομύσται καὶ ὄντως, Ταμάσου τὸ καύχημα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεόνυμφε Ἀγνή, Παναγία Παρθένε, ἡ μόνη πρὸς Θεόν, σωτηρία τοῦ κόσμου, ἐφάνης, Πανάμωμε· ὄρμος ὄντως μετάρσιος, σκέπων ἅπαντας, ἐκ πολυπλόκων κινδύνων, κατευνάζουσα, τρικυμιῶν ἡμῶν πάθη, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ω θαύματος καινοῦ! ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀμνάς, καὶ πανάμωμος κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἐώρακεν ἀπλωθέντα τὸν Κύριον, ὃ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ δρακί περιφέρων, πῶς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, σταυρῷ κατακρίνεται;

ᾠδὴ δ'.

Εἰσακήkoa, Κύριε.

Μαθητεύσαντες ἄριστα, τοὺς παρατυχόντας καὶ νεουργήσαντες, τῷ Σταυρῷ τῆς ἀναπλάσεως, γῆν τὴν τῶν πραέων κατελάβετε.

Ως πολύτιμον καύχημα, ἡ τῶν Ταμασέων πόλις γεγένηται, δεξαμένη τὸν Ἀπόστολον, τοῦ Χριστοῦ Βαρνάβαν θεῖον κήρυκα.

Μυστικῇ τελειότητι, εἰς ἀρχιερέα θεῖον πρωτόθρονον, προχειρίζεται τὸν Μνάσωνα, Ἡρακλείδης ψήφῳ θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ως φρικτὸν καὶ παράδοξον, τῆς ἀγνῆς λοχείας σου τὸ μυστήριον! ὑπὲρ φύσιν γάρ, Πανάμωμε, τὸν Δημιουργόν σου ἀπεκύησας.

Ἔτερος Κανών.

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία.

Ηριθμήσω τὸν παῖδα σὺν τῇ τεκούσῃ, ζῶντα πιστοῖς ἀνέδειξας, Ταμασέων κλέος, ἐξ Ἰδοῦ ἀνήγειρας, πιστῶν πρὸς ἀπόδειξιν, τοῦτον ἐνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος.

Μεμνημένος τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου, οἷα ποιμὴν θεόληπτος, τὰ πεπλανημένα, πρόβατα ἐξήτησας, καὶ ταῦτα προσήνεγκας, ἔνθα τῶν δικαίων τὰ πνεύματα.

Ως κρήνη ἐν κοιλάσι νοητῇ ἐφάνης, ὡς εὐκλεῆς πηγάζουσα, πόμα σωτηριῶδες, ἐν πόλει Ταμασέων, τοῖς πίστει προστρέχουσι, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τόμον πάλαι σε προκατήγγειλεν Ἡσαΐας, ἐν ᾧ Πατὴρ ἐγγέγραπτο, Λόγος ἀληθείας, δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος· ἐν σοὶ γὰρ ἐπέφανε, λῦσαι τῶν ἀνθρώπων τὰ πταίσματα.

ᾠδὴ ε'.

Ἵνα τί με ἀπόσω;

Νυσταγμὸν σοῖς βλεφάροις, ὕπνον δὲ σοῖς ὄμμασιν ὅλως οὐκ ἔδωκας, ἕως οὗ τὸ σῶμα, καθυπέταξας, Πάτερ, τῷ πνεύματι, καὶ τοῦ Παρακλήτου, θεοπρεπῆς ναὸς ὑπῆρξας, ἐκτελῶν τὰ φρικτὰ θαυμάσια.

Ηρακλείδης ἐν Κύπρῳ, διὰ τοῦ Βαρνάβα τὸν θρόνον εἰσδέχεται, ἐν Σιών δὲ Μνάσων, τὸ λουτρὸν διὰ Πέτρου κομίζεται, καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἐπανελθὼν ὑπεῖκει τούτῳ, ὡς ποιμένι τοῖς θεοῖς προστάγμασι.

Ρωμαλέως ἐν Κύπρῳ, πρὸς τὴν Ταμασέων βαδίσας ἀσπάζεται, ὁ κλεινὸς Βαρνάβας, Ἡρακλείδην τε αὖθις καὶ Μνάσωνα, καὶ διαχαράξας, τὸν ἱερὸν οἶκον Κυρίου, ἱλαστήριον θεῖον ἀνέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Στρατηγαί τῶν ἄνω, Πάναγνε, Δυνάμεων, σὲ μακαρίζουσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανίοις, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ἔτερος Κανών.

Σύ, Κύριέ μου, φῶς.

Σωμάτων ἰατρός, Ἀποστόλων ὁμότροπε, τοῦ Παύλου προσηγορεύθης, ἀληθὴς μυστολόγος, θεόφρον Μνάσων ἐνδοξε.

Ηἔμψυχος δυάς, ᾧ Βαρνάβα συνέκδημε, εὐρήκατε κατοικίαν, νοητὴν Ἐκκλησίαν, Μύρωνα τὸν αἰόδιμον.

Ρυσθέντες ἐκ φθορᾶς, τοῦ Σωτῆρος γεγόνατε, ὑπέρτιμοι μαργαρίται, τὸν Χριστὸν ἀδιστάκτως, κηρύττοντες τοῖς πέρασιν.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων ἡ πηγὴ, καὶ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, τὴν ἄρουραν τῆς ψυχῆς μου, Θεοτόκε Παρθένε, σὴ χάριτι κατάρδευσον.

ᾠδὴ ζ'.

Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ.

Κρατύνθητι τῶν πιστῶν, ἡ Ἐκκλησία προσβλέπουσα, χερσὶν ἱεραρχικαῖς, ὑψούμενον σήμερον, ἐν πᾶσι τοῖς πέρασιν, ὥσπερ νικηφόρον, τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον.

Λατρεύοντες τῷ Χριστῷ, ἐν προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, λατρείας εἰδωλικάς, εἰς τέλος ἐπαύσατε· καὶ πᾶσαν ὠθήσατε, δεισιδαιμονίαν, Ταμασέων ἐκ τῆς πόλεως.

Εξέλαμψεν ἀληθῶς, ἡ ἀστραπόμορφος δύναμις, τῶν θαυμασίων ὑμῶν, καὶ πάντας τοὺς κάμνοντας, ποικίλοις νοσήμασι, καὶ δαιμονιῶντας, νῦν ἰᾷσθε, ὃ Θεόληπτοι.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, τεκοῦσα καὶ πανοικτίρμονα, οἰκτείρησόν με, Ἀγνή, καὶ σῶσόν με δέομαι, τῶν περικυκλούντων με, καὶ ἐπεμβαίνοντων, ἀφειδῶς τῇ διανοίᾳ μου.

Ἄλλος Κανὼν.

Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν.

Αστράπτουσα, ἡ σορὸς τὰς ἰάσεις ἐκάστοτε, πᾶσαν διώκουσα νόσον, ἰᾶται πάντας τοὺς προσιόντας, καὶ παρέχει εὐρωστίαν, σωμάτων ἢ λάρναξ σου.

Κλονούμενος, ἀλλ' ἐδραῖος ἐσχέθης τῇ χάριτι, Ἀποστόλων, ἐμυήθης σαφῶς τὴν εὐσέβειαν· διὰ τοῦτο οἶκος, καὶ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐχρημάτισας.

Λελύτρωται, ἐξ εἰδώλων ἡ πόλις ἡ εὖσημος, παρρησία, Ἱεράρχου σοφοῦ καὶ τρισμάκαρος· θεοκῆρυξ Μνάσων, τὴν ὁδὸν σωτηρίας ἐκράτυνας.

Θεοτοκίον.

Ανώδυνον, τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς τὸ ὀλίσθημα, ὁ Υἱός σου, Θεοτόκε Παρθένε, εἰργάσατο· ἐκ βυθοῦ δουλείας, τῆς προγόνου ἀρᾶς ἐλυτρώθημεν.

Κοντάκιον.

Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φωτὶ θεϊκῷ, ἐλλαμφθεῖς, Παμμακάριστε, φωτίζεις ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σου,

τὴν σεπτὴν καὶ ἑνδοξον, καὶ ἀγίαν, Μνάσων, μετὰστασιν, Ἱεράρχα πανεύφημε· πρεσβεύεις γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Οἵκτειρον, Κύριε, τὸν σὸν δοῦλον, καὶ συγχώρησον πάντα τὰ ὀφειλήματα νῦν, καὶ δώρησαί μοι τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἵνα ὕμνοις σὲ δοξάζω ἀπαύστως, καὶ τὸν πιστόν σου Μνάσωνα στέψω ὡδαῖς, τὸν πρόεδρον Ταμάσου σήμερον, τῆς πόλεως τὸν φωστῆρα, γῆς πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα καὶ τῆς Κύπρου τὸ θεῖον ἀγλάϊσμα· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΘ', Μνήμη τοῦ ἁγίου Μνάσωνος, Ἐπισκόπου Ταμάσου.

Στίχοι.

Εἰσελθε, κέρδος ἐκ ταλάντων προσφέρων.
Εἰς τὴν χαράν, Μνάσων, τοῦ σοῦ Κυρίου.

Ἐννεακαιδεκάτῃ θάνεν Μνάσων, ἐν εἰρήνῃ.

Ο' ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Μνάσων ἦν Κύπριος τῷ γενεῖ, καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Ταμάσου. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, Ἕλληνες ὄντες, ἐπεμψαν αὐτὸν μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Θεωνᾶ εἰς Ῥώμην, διὰ διευθέτησιν διαφορᾶς μεταξὺ τῶν Πολιτῶν καὶ τῶν Περαιτιῶν, περὶ τοῦ ποῖος ἐκ τῶν ψευδωνύμων Θεῶν αὐτῶν εἶναι ὁ μεγαλύτερος.

Εἰς Ῥώμην συναντήσαντές τινας ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων, ἀφῆκαν τὴν πλάνην καὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Χάριν καλυτέρας γνωριμίας τῆς νέας πίστεως, μεταβάντες εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων Ἰωάννου καὶ Πέτρου λεπτομερῶς περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Τὸν Μνάσωνα ὀνομάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (κα' 16) «ἀρχαῖον μαθητὴν», καὶ ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Καισαρείας εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἐφιλοξένησε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνάβασιν αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ.

Τῇ προτροπῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπανήλθεν εἰς Κύπρον καὶ ὑπὸ τὴν εὐθύνην τοῦ Ἡρακλείδιου,

ὀρισθένος ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων Ἐπισκόπου Ταμάσου, εἰργάσθη ὡς διδάσκαλος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐπιτελῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδιου θαύματα, ἐπικυροῦντα τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀσθενήσαντος τοῦ ὁσίου Ἡρακλείδιου καὶ προβλέποντος τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν αὐτοῦ, ἐχειροτονήθη ὑπ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Ταμάσου καὶ συνέχισε μετὰ ζήλου τὸ ἔργον τῆς ἐξαπλώσεως ἐν Κύπρῳ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὅτε δὲ ἐγήρασε, ἐχειροτόνησε ὡς διάδοχον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ταμάσου τὸν Ῥόδωνα, καὶ ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὸν Κύριον τῇ ιθ' Ὀκτωβρίου.

Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'.

Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἰκέσιον δέησιν, πρὸς τὸν Δεσπότην, Πάτερ, ποιούμενος, τὸν πλανώμενον δῆμον, μεταρρυθμίζεις πρὸς τὴν εὐσέβειαν, καὶ διεγείρεις κραυγάζειν τῷ Κτίσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δεινῆς πυρακτώσεως, ὡς ἐλυτρώσω ποτὲ Ῥοδίωνα, καὶ Τροφίμης τὸν παῖδα, ἥδη θανόντα, Πάτερ, ἐζώωσας, οὕτω σαρκὸς μου τὴν φλόγα κατὰσβεσον, καὶ ἀσθενείας ἐμάς, ἐπίσκεψαι δέομαι.

Ἡθεῖα συμπάθεια, εἰς ἐναντίωσιν μεταβληθεῖσα, τοῖς διώκταις τοῦ Λόγου, πειρᾶται πείθειν σέβειν τὸν Κτίσαντα, ὑπὲρ τὴν κτίσιν, καθάπερ ἐποιήσατο, ὁ Ἥλιος ἱερεῖς, τοὺς τῆς αἰσχύνης ποτέ.

Θεοτοκίον.

Νοὸς καθαρότητι, εὐχὴν ποιήσας, Πάτερ, ἠνέφξας, οὐρανῶν καταρράκτας, καὶ τὴν διωῶσαν γῆν κατεμέθυσας, ἔχων εἰς τοῦτο ἐλπίδα τὴν Δέσποιναν, τὴν τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, σαρκὶ κυήσας.

Ἔτερος Κανὼν.

Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι.

Ἐχων εἰς ὕψος, τὸν Φωτοδότην πυρπολούμενος, κράτιστον ποιμένα, ἔρωτι θεϊκῷ, τοὺς

πιστοὺς ἐπιστηρίζοντα· ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰάσεις θρύων, ὡς Λαμπαδοῦχος νέμεις τρόπαια· ὄντως ἐπεφάνης, πᾶσι φῶς τηλαυγές, δαδουχῶν τοὺς πίστει μέλλοντας· Ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δῶρον εἰσήχθης, τῶν Ἀποστόλων, Ἱερώτατε, κάλλει σῶν χαρίτων, τῆς ἀξιοπρεποῦς, Ἐκκλησίας· διὸ ψάλλομεν· Ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ τὸ πέρας, τῆς προφητείας πάσης εἴληφε· Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, ἀρρέυστως ἄνευ σποράς, ἐκ γαστροῦ σου προελήλυθε, καὶ καθηγίασε τῶν γηγενῶν, τὴν φύσιν, Πανάμωμε.

Ῥδὴ η'.

Ἑптаπλασίως κάμινον.

Τὰ τοῦ Βαρνάβα γράμματα, καὶ τοῦ Παύλου δεξάμενος, ἔσπευδες πληροῦν, τὰ ἐν αὐτοῖς ἐντάλματα· καὶ δὴ συλλαβόμενος τὸν συνεργάτην Ῥόδωνα, πρὸς τὴν Πάφου πόλιν, μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου, ἐπορεύθης διδάσκων, τοὺς λαοὺς τὴν Τριάδα, κραυγάζειν τὴν τῶν Παίδων, ᾠδὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεκρὰν ὁρῶν ἐν μνήματι, ἐπηρώτας τὴν σύγγονον· ποῦ τοῦ Τιμοθέου, ἐνέχυρον τέθεικας; καὶ δὴ ἐπακούσας, τῆς σῆς φωνῆς ἐδήλωσεν, ἔνθα ὁ ἐζήτηεις, τὸ χρυσίον ὑπῆρχεν· καὶ πάντας τοὺς παρόντας, ἐξεθάμβησας μέλπειν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μωσαϊκοῖς χαρίσμασιν, Ἰησοῦς κατεκόσμησεν, Πάτερ, τοῦ χειμάρρου, τὴν ὁρμὴν κατέπαυσας, καὶ δῆμον χριστώνυμον, διὰ ξηρᾶς διήγαγες, πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ, πάνσεπτον Ἐκκλησίαν· κραυγάζειν ἀσιγήτως· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανάμωμε, τῆς ὑπερκοσμίου, τῶν Ἀγγέλων τάξεως· τὸν τού-

των γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Ἔτερος Κανὼν.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ὁ ἄλβος τοῖς αἰτοῦσι τιμαλφῆς, ταῖς ἱκεσίαις σου, ἐφάνης, Ἐνδοξε, φῶς ἀπρόσιτον προσήγαγες, οἷάπερ ὄρμος φαεινός, πάντας διέπων αἰεὶ, εἰς τὸ μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ν οὔν τε καὶ διάνοιαν Χριστοῦ, πεπλουτηκώς, σύνοικον ἔχων κράτιστον· καταγωγίον Πνεύματος· φωταγωγεῖς τοὺς ἐν νυκτί, περινοστοῦντας τρανῶς, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θ αῦμα, ὡς θαυμάτων φοβερῶν, καταβαλὼν ἐχθρόν, τὸν πολυμήχανον, ἰσχυρῶς κατεπολέμησας, καὶ νικηφόρος ἀψευδής, συμβασιλεύεις Χριστῷ, καὶ κραυγάζεις· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει ἀόρατος Θεός, ἐν μήτρᾳ σου καθωράθη, σωματούμενος, Παρθένε, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, τοὺς πρὶν τραυματισθέντας, σῶσαι βουλόμενος, καὶ λῦσαι τῶν βροτῶν, τὰ ἁμαρτήματα, οἷα Θεὸς ὢν καὶ πολυέλεος.

ᾠδὴ θ'.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ε φθόνησε τῇ ποιμνῇ σου ὁ ἐχθρός, καὶ μὴ φέρων ὁρᾶν ἐκ τῶν πόνων σου, τὴν ἱερὰν ποιμνὴν ἀνξομένην Δαυϊτικῶς, καὶ τοὺς βωμοὺς καὶ ξόανα, ἐπιλελησμένους διὰ παντός, πρὸς πόλεμον ὀπλίζει, τοὺς εἰδωλολατροῦντας, κατὰ τῆς σῆς μακαριότητος.

Γ εννήματα ὑπάρχοντες ἐχιδνῶν, ὁ Ταμάσιος δῆμος οὐχ εἴλοντο, τῶν ἱερῶν πείθεσθαι Πατέρων ταῖς διδαχαῖς, ἀλλ' εἰς ὀργὴν ἐξάπτουσι, τοὺς Περατιδίους θηριωδῶς, ζητοῦντας θανάτῳσαι, καὶ ἄρδην καταστρέψαι, τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον.

Α λγήσας τὴν καρδίαν ὁ θαυμαστός, Ἡρακλείδης ἀρᾶται τοὺς ἄφρονες, καὶ συσχεθεὶς νόσφ' βαρυτάτῃ καὶ χαλεπῇ, τὸν ἱερέα Μνάσωνα, ὡς προωρισμένον παρὰ Θεοῦ, τῷ θρόνῳ καθιδρύνει, τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ μεταβαίνει πρὸς τὸν Πλάσαντα.

Θεοτοκίον.

Τ ἣν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχράν, καὶ κλαυθμόν μὴ παρίδης, καὶ δάκρυα καὶ στεναγμόν· ἀλλ' ἀντιλαβοῦ μου, ὡς ἀγαθή, καὶ τὰς αἰτήσεις πλήρωσον· δύνασαι γὰρ πάντα ὡς πανσθενούς, Δεσπότης Θεοῦ Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἐτι μόνον, πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκτράν ταπείνωσιν.

Ἔτερος Κανὼν.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ε ἔχων τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, οἷα Θεὸν καὶ βασιλέα, συνδημιουργήσαντα κόσμον, Χριστόν, λαλοῦντα καὶ ἐνισχύοντα, μυσταγωγὸς γενόμενος, ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Ι ᾄδοιμεν, τρισμάκαρ, τὴν τρίβον, ἔνθα Χριστὸς συμβασιλεύει· ὅπου τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι, συναγελάζῃ περιερχόμενος· Πατριαρχῶν σκηνώματα, συναυλιζόμενος, Μακάριε.

Ὁ ἄλως ἑαυτὸν τῷ Κυρίῳ, προσαναθέμενος, θεόφρον, γέρα σοι δωρούμενος θεῖα, τῶν σῶν ἀγώνων ὄντα ἀντάξια, μεθ' ὧν συνευφραίνόμενος, ἱερομύστα Μνάσων ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σ τῆσον τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, τὴν καταιγίδα, Θεοτόκε, πράϋνον παθῶν μου τὸν σάλον, δεινῷ χειμῶνι κλυδωνιζόμενος· ἐκ τρικυμίας ῥῦσαί με, ἢ τοὺς βροτοὺς φθορᾶς λυτρώσασα.

Ἐξαποστειλάριον.**Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.**

Ως μάταιον ἐξέκλινας, Ταμάσου τὴν εὐλάβειαν, καὶ ἀτροφία τὴν σάρκα, μαραίνων ἀνεκαίνισας, ψυχῆς τὸν τόνον, Ἄγιε, καὶ δόξαν κατεπλούτησας, οὐράνιον, Ἀοίδιμε· ὅθεν μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν, Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον.

Καὶ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύνῃσιν, προσνέμω πίστει καὶ φόβῳ, τῇ παναχράντῳ καὶ θεία, εἰκόνι σου, πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκβλύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων, Δέσποινα, ἰάματα τοῖς ὕμνοῦσι, σὲ Θεοτόκον κυρίως.

Εἰς τοὺς Α Ἰ ν ο υ ς .

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.**Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.**

Αστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει ἐφώτισας, καὶ τὴν πλάνην ἅπασαν ἀπεδίωξας· ἱερουργὸς ἐχρημάτισας, στερρὲ Μνάσων ὅσιε, ὡς Ποιμὴν ἀληθινός, ὡς ἐδραῖωμα ἄσειστον, παναοίδιμε, Ἐκκλησίας Ταμάσου· διὰ τοῦτο, συνελθόντες σὲ τιμῶμεν, μελωδικῶς ἀγαλλόμενοι.

(Δίς).

Σὲ ὡς ἥλιον ἄδυτον, ὡς φωστῆρα παγκύπριον, τοὺς πιστοὺς Ταμάσου διαποιμάναντα, Μνάσων σοφὲ ἀξιάγαστε, καὶ κόσμον φωτίζοντα, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα, καὶ διώκοντα, ἀθεΐας χειμῶνα καὶ γαλήνην, ἐργαζόμενον βαθεῖαν, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Αρραγῇ σε θεμέλιον, ὁ Χριστὸς ἐπεστήριξε, τῇ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὃ Μνάσων ὅσιε, τηροῦντα ταύτην ἀσάλευτον, καὶ ἀκαταμάχητον, τῶν ἐχθρῶν ταῖς προσβολαῖς, θεορρήμον ἀοίδιμε, καὶ πρεσβεύοντα, ἐκ παθῶν ψυχοφθόρων λυτρωθῆναι, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν μνήμην, καὶ ἐορτάζοντας πάντοτε.

Δόξα... Ἦχος δ'.

Τὸν ἱερὸν καὶ τοῦ Παύλου μαθητὴν, καὶ κοινωνὸν τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ἐν ἱεροῖς ἔργοις καὶ λόγοις, χρεωστικῶς εὐφημήσωμεν· Ἱεράρχην, τὸν Χριστοῦ μιμητὴν, νῦν τὸν Μνάσωνα τὸν μέγιστον, τῆς Ταμάσου τὸ κάλλιστον θρέμμα· τὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ πᾶσι, κηρύξαντα τὴν εὐσέβειαν· τὸν πηγάσαντα τοῖς πιστοῖς, τὰ σωτήρια νάματα, τὰ παρέχοντα ἄφεςιν ἁμαρτιῶν· καὶ πρεσβεύοντα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζομεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.**ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.**

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου φδὴ γ' τοῦ α' καὶ ς' τοῦ β'.

Ὁ Ἀπόστολος.**Προκείμενον, Ἦχος α'. (Ψαλμός μη').**

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη.

**Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.**

(Κεφ. ς' 26-η' 2).**(Ζήτει εἰς τὴν 13ην Νοεμβρίου).**

Αδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε ἀρχιερεὺς, ὁσῖος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ

λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὡς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Κεφ. ι' 9-16).

(Ζήτηι Εὐαγγέλιον Λειτουργίας Ἰωάννου Χρυσοστόμου,
Νοεμβρίου 13).

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπο-

λέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ καὶ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

